

upravují jako takové. Jsou to výhradně smlouvy o doživotní důchod (Leibrentenvertrag) podle §§ 1284—1286 obč. zák., neboť jiných smluv o důchod občanské zákonodárství nezná. Tomu nasvědčují i materialie. Sporné ustanovení bylo do zákona čís. 76/1871 převzato do slova z § 4 čís. 3 notářského řádu ze dne 29. září 1850, čís. 366 ř. z., a to v předpokladu, že i tam se pod smlouvami o důchod (Rentenvertrag) rozuměly smlouvy o doživotní důchod (Leibrentenvertrag). Plyne to z důvodové zprávy k vládnímu návrhu, otištěné v Kasererově vydání zákona čís. 76/1871 z roku 1885 str. 15, kde se odmítá návrh, by forma notářského spisu, dosud předepsaná pro smlouvy o doživotní důchod mezi manželi, byla rozšířena na smlouvy o doživotní důchod vůbec. Že v souzeném případě nejde o smlouvu o důchod doživotní, o tom není sporu.

Čís. 9309.

Proti exekuci vyklizením na základě soudního svolení k výpovědi, jež uděleno z důvodu § 1 čís. 12 zák. na ochr. náj., nemůže nájemník uplatňovati žalobou podle § 35 ex. ř., že pro vypovídajícího pronajímatele odpadla po udělení svolení k výpovědi potřeba bytu nebo že vypovězenému nájemníku nebyl pronajat náhradní byt. »Opatření bytu« neznamená, že je pronajímatel povinen míti k dispozici nájemníka náhradní byt, až se tento rozhodne jej najmouti teprve po drahé době, nýbrž znamená jen opatření možnosti nájmu bytu pro dobu vyklizení.

(Rozh. ze dne 25. října 1929, Rv I 876/29.)

Majiteli domu bylo dáno soudní svolení k výpovědi bytu, najatého žalobcem, z důvodu, že majitel domu potřebuje byt pro sebe. Proti exekuci vyklizením domáhal se dlužník žalobou, by byla exekuce prohlášena nepřípustnou, ježto majitel domu nepotřebuje již bytu pro sebe, byv úředně přemístěn do jiného města, a ježto dlužník nedostal náhradní byt. Žaloba byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Těžištěm rozhodnutí jest, zda žalobce může žalobou podle § 35 ex. ř. uplatňovati proti svolení k výpovědi, vydanému v nesporném řízení podle § 4 zákona o ochraně nájemníků, okolnosti, jež neuplatnil v nesporném řízení o výpovědi, a změnu okolností, nastalou teprve po vynesení rozhodnutí v řízení nesporném, jež by bývala vedla k jinému rozhodnutí o svolení k výpovědi. Žalobce opřel žalobu o to, že žalovaní nepotřebují již bytu, protože později byl Dr. Václav N. přeložen do D., kde má byt, a o to, že nedostal náhradního bytu, který mu žalovaní opatřili, protože jeho majitelé odepřeli mu jej pronajmouti a pronajali jej jinému. Nastaly-li tyto okolnosti ještě v čase, kdy je žalobce mohl uplatniti v řízení nesporném, brání jejich uplatnění ve sporu podle § 35 ex. ř. doslov

zákona. Pakliže nastaly teprve napotom, nemohou býti předmětem žaloby podle § 35 ex. ř. proto, že nejsou okolnostmi nárok na vyklizení stanovený soudním výrokem rušícími nebo stavícími. Takovými okolnostmi jsou jen ty, které působí zánik (nebo stavení) obligačního nároku na vyklizení najatého předmětu, na př. uspokojení tohoto nároku, prominutí, promlčení, zánik věci, dodatečná nemožnost plnění, po případě sečkání, tedy okolnosti rušící vzájemný právní poměr stran nebo ho stavící. Ale nelze jimi rozuměti pouhou změnu poměrů, jež nemá vlivu na trvání nebo na stavení nároku. Byl-li soudem uznán nárok na vyklizení bytu pravoplatně a bezpodmínečně, nelze jeho zánik odvozovati z toho, že se později poměry utvářily tak, že by podle nich nebyl býval uznán. Tu nejde o zánik nároku, nýbrž o posouzení jiných poměrů. Odpadla-li tedy pro vypovídajícího pronajímatele potřeba bytu po udělení svolení k výpovědi, nebo nebyl-li vypovězenému nájemníku pronajat byt, který mu pronajímatel vskutku opatřil, protože nájemník nepoužil příležitosti, by si ho najal, nemůže nájemník žalobou podle § 35 ex. ř. uplatňovati zánik nároku pravoplatně soudem stanoveného. Soud posuzuje nárok na vyklizení a svolení k výpovědi podle § 4 zákona o ochraně nájemníků jak co do potřeby pronajímateľovy, tak co do otázky opatření náhradního bytu podle doby rozhodnutí, a napotomní změny neruší nárok rozhodnutím nabytý. Nárok nájemníka na ponechání bytu, o němž bylo rozhodnuto svolením k výpovědi bezpodmínečně, neoživuje tím, že později odpadla potřeba pronajímateľova nebo že nájemník již neměl k dispozici náhradní byt, který mu skutečně byl opatřen. proto, že ho včas nenajmul. To zákon nestanoví. Opatření bytu podle § 1 čis. 12 zákona o ochr. náj. neznamená, že pronajímatel jest povinen míti k dispozici nájemníka náhradní byt, až se tento rozhodne jej najmouti teprve po drahé době, nýbrž znamená jen opatření možnosti nájmu bytu pro dobu vyklizení. Proto nerozhoduje, zda odpadla potřeba pronajímateľova po rozhodnutí o svolení k výpovědi nebo po době, kdy to mohl nájemník v nesporném řízení o svolení k výpovědi uplatnit, a zda zůstal nájemníkovi k dispozici náhradní byt vskutku mu opatřený. Těmito otázkami nelze se ve sporu podle § 35 ex. ř. zabývati, ježto o nich bylo již pravoplatně rozhodnuto při udělení svolení k výpovědi. Tím však jest spor rozhodnut v neprospěch žalobcův a nebylo potřebí o změnéné potřebě bytu na straně pronajímateľů ani o tom, že žalobce nemá již k dispozici náhradní byt, prováděti důkazy. Také nemá význam, vychází-li odvolací soud z předpokladu, že ve výpovědním řízení byly uplatňovány okolnosti, jež žalobce uplatňuje v tomto sporu.

Čís. 9310.

Odpůrčí nárok.

Výjimka z náležitostí odpůrčího nároku týká se při odporu námitkou jen toho, že se nevyžaduje vykonatelnost pohledávky, jinak jsou podmínky odporu tytéž, jako když se uplatňuje žalobou. Ani k odporu námitkou není tudíž oprávněn věřitel, jemuž přísluší nárok jen na určité